

blande sig ind i Arbejdsforholdene, men at det kun kunde finde Sted under ganske overordentlige Forhold, naar der virkelig var stor Nød tilstede. Det var kun om Graden af denne Nød, at der, saavidt jeg har opfattet Discussionen, kunde være nogen Meningsforskiel tilstede mellem ham og mig. Jeg har som sagt ikke yttrret: Lad os vogte os for at skaffe Arbejde; men jeg har sagt, at naar Staten blot af Hensyn til en øieblikkelig tilstedeværende Arbejdsløshed hos enkelte Dele af Befolkningen kunstigt vilde fremtvinge Arbejde — saa kommer der siden et Dieblik, hvor dette Arbejde vil være fuldført, og efter dets Tilendbringelse vil der da indtræde en større Arbejdsløshed. Naar jeg altsaa kun har udtalt dette, og ellers iøvrigt samstemmer med den ærede Interpellant, saa maa jeg gjøre ham selv ansvarlig for at have misforstaaet, hvad der saa lidt egner sig til Misforstaaelse.

S. Jørgensen: Det er kun en kort Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre. Jeg kan nemlig ikke forstaae, at man i et Land som Danmark, hvor Agerbruget langtfra er udviklet til en saadan Fuldstændighed, at det jo kan bruge langt flere Arbejdere end nu er Tilfældet, og hvor adskillige Erhvervsfilber ere frie — der kan jeg, som sagt, ikke forstaae, hvorledes man under almindelige Forhold kan klage over Arbejdsløshed; men endnu mindre kan jeg forstaae, at man i Danmarks Hovedstad, Kjøbenhavn, som har, jeg kunde næsten sige, alle Statens Velgjerninger i større Overmaal end nogen anden By i Landet, hvor Regjeringsmaskineriet, de militaere Autoriteter og de øverste Underviisningsapparater ere og næsten alt Muligt, hvad man kan tænke sig af Statens Goder, at man der kan klage over Arbejdsløshed. Det forstaaer jeg ikke.

Indenrigsministeren: Naar der er Arbejde til 1000 Arbejdere, men der findes 1,200, saa bliver der Arbejdsløshed for 200, og hvis der er Arbejde for 10,000 Arbejdere og der er 12,000, saa bliver der Arbejdsløshed for 2000. Det er egentlig det, at de særegne Forhold i Kjøbenhavn give Aalebning til meget Arbejde og Fortjeneste; men Arbejderantallet

er ikke begrændset; Arbejderne komme herind fra Landet og Kjøbstæderne og sætte dem ned, og det er deri at Grunden ligger til Misforholdet mellem Arbejdet og Arbejderantallet. Naar nu Forholdet er saaledes, at der til en Tid har været overordentligt meget Arbejde, f. Ex. — jeg vil nævne det med et rundt Tal — for 30,000 Arbejdere, og der da det følgende Aar kun er Arbejde for 20,000, saa opstaaer derved en Forskiel, og det er den, som frembringer Trykket og Vanføleligheden.

S. Jørgensen: Ja, efter den Oplysning, som den ærede Minister gav mig, og hvorfor jeg takker ham, troer jeg, at hvis man vilde hjælpe med Statens Midler, ved paa en kunstig Maade at frembringe Arbejde, vilde man kun foraarsage en større Tilstrømning af Arbejdere, saa at der, naar dette Arbejde var forbi, vilde opstaae endnu større Mangel.

Indenrigsministeren: Den ærede Rigsdagsmand har netop udtalt Resultatet af de her førte Forhandlinger.

Rimestad: Jeg skal takke den ærede Minister og det høitærede Thing, fordi de med Velwillie have fulgt den Interpellation, som jeg har tilladt mig at stille. Jeg skal tillige udtale min Glæde over, at de have været enige i Rigtigheden af de af mig fremsatte Anskuelser.

Tscherning: Det er noget tvivlsomt, hvor langt den ærede Forespørger mener, at man har været enig i Rigtigheden af hans Anskuelser. Dersom han forstaaer det saaledes, at vi have taget de af ham udtalte almindelige Anskuelser for rigtige, da er der ingen Tvivl derom; men dersom han forstaaer derved, at vi have fundet det rigtigt, at han under de nærværende Omstændigheder og paa den Maade er kommen til denne Forespørgsel, uden at kunne henvise til nogen anden Løsning, end han har, saa troer jeg neppe, at man er enig i Rigtigheden deraf. Jeg troer ikke let, at den ærede Forespørger kunde have valgt nogen mindre heldig Vej for at gavne den Sag, han vilde arbejde for, end han har valgt. Han har henkastet tilfældige Betragt-